

едно злощастіе. Той имаше при себеси нѣколко робы които бѣхж уморены за почеть на неговото погребеніе: Меркурій ги бѣше предалъ на Харона съ царя имъ и бѣше имъ далъ една неограничена власть врѣху този царь на когото тѣ бѣхж слугували на земята. Тѣзы сѣнки на робытѣ не са бояхж вече отъ сѣнката на Набофарзана; тѣ я държахж въ веригы, и правяха ѿ найжестокытѣ грубости. Единъ му казваше: „Не бѣхмы ли и ный челоуѣцы както тебе? защо бѣше ты доста безуменъ за да си помыслишъ че си богъ? и не трѣбаше ли да си напомнимъ че ты бѣше отъ челоуѣческо происхожденіе?“ Другый единъ, за да го подиграе му казваше: „Ты имаше право да не искашъ да та считатъ за челоуѣкъ; защото ты бѣше безчелоуѣченъ звѣрь.“ А единъ другый му казваше: „Е, сега дѣ сж ласкателитѣ ти? ты не можешъ вече нищо да имъ дадешъ, нещастнико! ты не можешъ вече да направишъ никое зло; ето та робъ на робытѣ ти: правосѣдіето на боговетѣ бѣше късно; но наконецъ то станж.“

На тѣзы остры думы, Набофарзанъ си захлупваше лицето на земята, като си търгаше коесмытѣ отъ ярость и отъ отчаяніе. Но Харонъ думаше на робытѣ: „Теглете го съ веригата му; издигнете го противъ волята му. Той не ще има даже утѣшеніето да скрие срама си; трѣба сичкытѣ сѣнки на Стикса да бждѣтъ свидѣтели на негова срамъ, за да оправдаѣтъ боговетѣ които търпѣха щото този нечестивецъ да царува толкози време на земята. Туй еще не е, О Вавилонянине, освѣнь началото на мжкытѣ ти; приготи са да бждешъ сжденъ отъ неумолимага Миноса, сждника на адъ.

До като страшныйтъ Харонъ говореше тѣй, ладіята вече допираше до крайбрѣжіето на Плутоновото царство. Сичкытѣ сѣнки са стичахж за да глѣдатъ живыя този челоуѣкъ който са явяваше по между умрѣлытѣ въ ладіята: но въ минутата когато Телѣмахъ стѣпи на земята, тѣ побѣгнѣхж подобны на нощнытѣ сѣнки, койно наймалката дневна свѣтлина распрѣсва.

Харонъ, като показваше на младыя Гръкъ едно чело по-малко скълмено и очы по-малко свирѣпы отъ обыкновенното, рече: „Смъртныи, любимъ отъ боговетѣ, понеже ти е позволено да влѣзешъ въ туй царство на